

eblas.”

“Malfid trompis vin,” Hermiona diris al Hari. “Vi ekscias tion, ĉu ne? Li neniam intencis renkonti vin – Ŝteleti sciis tion, ke iu estus en la premiĉambro, evidente Malfid avertis lin.”

Hari supozis tion, ke ŝi pravis, sed ne intencis akordi kun ŝi.

“Ni iru.”

Ne estontis tiel facile. Ili iris nur dekon da paŝoj, antaŭ ol pordanso klakis, kaj io pafis sin el klasĉambro fronte al ili.

Estis Ĝenozo. Li ekvidis ilin kaj ĉirpis ĝojege.

“Silentu, Ĝenozo – bonvolu—ne faru tiel, ke ni ekŝiĝos.”

Ĝenozo klakis.

“Vagante ĉirkaŭe je noktomezo, Etaj Unuaĉĵoj? Ta, ta, ta. Kiu misagas, tiu pagas.”

“Sed ne, se vi ne malkaŝos nin, Ĝenozo, bonvolu.”

“Devas informi al Ŝteleti, mi devas,” diris Ĝenozo per pia voĉo, sed kun malice brilantaj okuloj. “Estas por via bonfarto, sciu.”

“El nia vojo,” knalis Ron, farante braksvingon al Ĝenozo – kiu estis grava eraro.

“STUDENTOJ ELLITAJ!” Ĝenozo bojis, “STUDENOJ ELLITAJ ĈE LA KORIDORO SORĈOJ!”

Klinevitante sub Ĝenozo ili fuĝis je la vivo, rekte al la fino de koridoro, kie ili plaŭdtrafis al pordo – kaj ĝi estis ŝlosita.

“Jen la fino!” Ron ĝemis, dum ili puŝis senhelpe kontraŭ la pordo. “Ni estas venkotaj. Sen espero.”

Ili aŭdis paŝojn, Ŝteleti kurantan tiel rapide, kiel li kapablis kontraŭ la krioj de Ĝenozo.

“Ho moviĝu flanken,” Hermiona knaris. Ŝi forkaptis la vergon de Hari, frapetis la seruron, kaj flustris “*Alo-homora!*”

La riglilo klakis kaj la pordo svinge malfermiĝis – ili amase trahastis, fermis ĝin rapide, kaj premis la orelojn kontraŭ ĝi, aŭskultante.

“Kien ili iris, Ĝenozo?” Ŝteleti jam demandis, “Rapide, diru al mi.”

“Diru ‘bonvolu’.”

“Ne ŝercu antaŭ mi, Ĝenozo, diru tuj *kien ili iris?*”

Mi ne diros *nenion*, krom se vi diros ‘bonvolu’,” diris Ĝenozo per sia ĝenanta mokritma voĉo.

“Bone — *bonvolu*.”

“NENION! Ho, ho, ho! Mi diris, ke mi ne diros *nenion*, krom se vi diros ‘bonvolu’. Ha, ha, haaa!”

Kaj ili aŭdis la sonojn de Ĝenozo susurante for, kaj de Ŝteleti blasfemante pro kolerego.